

„Dihmer,“ sagde hun, da hun var kommen til Sæde i hans Stue, „jeg veed, Jytte har skrevet til Dem, at hun ikke kan blive Deres. Jeg kender ikke, hvad der i disse Dage er foregaaet mellem Dem og hende; men jeg tænker mig, at hun har givet Dem et letsindigt Løfte, som hun altsaa nu er bleven nødt til at tage tilbage. Jeg vil antage, det maa være gaaet op for hende, at hun holder af en anden. Jeg forstaar, at De maa dømme hende haardt, og hun fortjener heller ikke andet. Det er tungt nok for en Moder at maatte sige det, men jeg tror, De skal være glad for, Dihmer, at Jytte ikke bliver Deres. Da hun var Barn, syntes jeg tidt, hun var saa mærkelig voksen og udviklet af sin Alder, nu synes jeg snarere, det er omvendt. Men jeg kan ikke blive klog paa hende, og jeg veed ikke, hvad der skal blive af hende. — Men sig mig nu, Dihmer, hvad vil De selv?“

„Jeg?“ sagde Torben, vakt op af sine Tanker. Han sad ret op og ned med Hænderne knuget saa fast om Stolens Armstykker, at Knoerne var hvide. „Aa — jeg finder mig vel tilrette. Min Indbildning har jo ikke faaet Tid til at sætte sig synderlig fast hos mig.“

„Nej — De har Ret. Og naar De nu kommer hjem til Deres mange Venner, der har ventet Dem med saa megen Længsel, vil De snart glemme denne Skuffelse — det tror jeg sikkert. Foreløbig vender De altsaa tilbage til Deres kære Favsingholm.“

Torben rystede afgjort paa Hovedet.

„Ikke? Men jeg forstod paa Dem igaar —.“

„Idag er ikke igaar, Fru Abildgaard. Ensomhed har jeg haft nok af. Men Verden er stor, og jeg synes virkelig at trænge til at blive rigtig vaagen.“

„Ja ja! De vil rejse ... det vil sikkert være godt for Dem. Nye Oplevelser, friske Indtryk ... ja ja, det er vist netop, hvad De behøver. De talte den første Aften lidt om en Rejse Jorden rundt, som De kunde komme til at foretage i godt Selskab. Den Rejse skulde De gøre Alvor af, Dihmer. Naar De saa kommer tilbage, vil De have faaet et andet Syn paa Tiden og den store Udvikling omkring i Verden, — det er jeg overbevist om. Direk-